

MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMDE İŞÇİ SINIFI: DÜN VE BUGÜN

Aydınlık Gazetesi, 20 Mayıs 2019

Yıldırım Koç

Türkiye’de günümüzde bağımsız ve demokratik bir Türkiye mücadelesi veriyoruz. 2019 yılı, 19 Mayıs’ın 100.yılı olması nedeniyle de özel bir önem taşıyor. 2019, milli demokratik devrimimizde yeni mevziler kazanacağımız bir yıl olacak. Kemalist Devrim’i geliştirerek koruma mücadelesinin nesnel ve öznel koşulları olgunlaşıyor.

Peki, bugünkü mücadeleyle 100 yıl önceki mücadelenin işçi sınıfının gücü ve etkinliği açısından ne farkı var? Çok büyük farkı var. Atatürk’ün o olağanüstü mücadelesini öğrenirken, o günün koşullarıyla bugünün koşullarının ne kadar farklı olduğunu da unutmamak lazım. En büyük fark da, işçi sınıfının rolü konusunda.

MİLLİ MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFI

1919-1922 döneminde Türkiye işçi sınıfının çok büyük bölümü İstanbul’daydı. Bu işçilerin önemli bir bölümü Ermeni ve Rum kökenliydi. Ermeni ve Rum işçiler, İngiltere ve Fransa gibi işgalci güçlerle açıkça işbirliği yaptılar ve Yunan ordusuna maddi/manevi destek sağladılar.

Müslüman işçilerin büyük çoğunluğu ise kısa vadeli çıkarlarını dikkate alarak hareket etti ve Anadolu’daki mücadeleyi görmezden geldi. Küçük bir azınlık, Anadolu’ya geçerek veya İstanbul’daki direnişe destek vererek mücadeleye katıldı. Mustafa Kemal Paşa’nın İstanbul işçilerinin milli mücadeleye destek amacıyla grev yapmalarına ilişkin beklentisi tümüyle boşa çıktı. İşçiler grev yaptı, ancak ücretleri için. Grevci işçilerin bir bölümü de İngiliz emperyalistlerinin parasıyla grevi sürdürdü. Birinci Dünya Savaşı sırasında yaklaşık dörtte bire düşen gerçek ücretler, 1919-1922 döneminde işgal altındaki İstanbul’da yaklaşık üç katına çıktı. Savaş sırasında bulunmayan mallar, 1919-1922 döneminde piyasaya çıktı. İstanbul’un Müslüman işçilerinin büyük çoğunluğu için emperyalist işgal, yoksulluk değil, savaşın yol açtığı yoksulluğu azaltılması anlamına geldi.

Bu dönemde işçi örgütlenmelerinin önemli bölümünü bünyesinde birleştiren Türkiye Sosyalist Fırkası ise Anadolu’daki mücadeleye karşı çıktı. Bu örgütün başındaki Hüseyin Hilmi’nin (İştirakçi Hilmi) İngiliz ajanı olduğu iddia edilmektedir. İngiliz işgal kuvvetleri komutanından yaklaşık 800 altın aldığı da bilinmektedir.

Şefik Hüsnü’nün önderliğindeki Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası ve onun denetimindeki işçi örgütlenmeleri de kapitalizme karşı mücadele etti; ancak Anadolu’daki milli kurtuluş mücadelesine etkili bir destek vermedi.

Komünistler ve anarkosendikalistlerin yönetimindeki Beynelmillel İşçiler İttihadi büyük çoğunlukla azınlık işçileri temsil ediyordu ve bunlar da Anadolu’daki mücadeleye karşı duyarsız davrandılar.

Kürdistan Teali Cemiyeti’nin kurucuları arasında da işçiler vardı.

Mustafa Kemal Paşa, milli mücadele sürecinde, vatansever kimliğiyle hareket eden asker ve sivil memurlar dışında işçi sınıfından bir fayda görmedi.

GÜNÜMÜZ FARKLI

Günümüzde ise nicel ve nitel olarak çok gelişmiş bir işçi sınıfımız var. Bir başkasına ait işyerlerinde ücret veya aylık karşılığı çalışanlar (işçi sınıfımız), gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70’ini oluşturuyor. Kayıtlarda gözükmeyen işçiler, işsizler ile işçi ve memur emeklileri de dahil edildiğinde, işçi sınıfımız nüfusumuzun dörtte üçünü oluşturuyor.

Günümüzde emperyalizm ücret artışı getirmiyor; tam tersine, işçi sınıfımızın tüm temel sorunlarının sorumlusu emperyalizm. İşçilerin ekme ve hak mücadelesinin hedefi ile vatan mücadelesinin hedefi örtüşüyor. Günümüzde sınıf mücadelesinden kopuk bir vatan mücadelesinin, vatan mücadelesinden kopuk bir sınıf mücadelesinin başarı şansı yoktur. Demokratik devrimimizin bu aşamasında ana gücümüz, büyük bir birikime sahip olan işçi sınıfımızdır.